

I dok tople kapi ljetne kiše bubnjaju po krovovima pisac ovih redaka plovi u mislima niz slapove sjećanja na protekli vikend koji će ostati zabilježen debelim slovima u analima hrvatske veteranske atletike.

Odradili smo naime „najžešći“ vikend otkad je atletika stigla na ovaj stadion Mladosti – održali najmasovnije Prvenstvo Hrvatske u povijesti veteranskog pokreta ! Time je ideja o spajanju Četverboja i PH u jedno dvodnevno natjecanje doživjela svoje svjetle trenutke i pokazala se kao pun pogodak iako naravno u subotu nismo mislili tako.

Naime, kad smo lani prihvatili domaćinstvo Četverboja zemalja činilo se da se radi o jednostavnom natjecanju u kojem se u 12 disciplina sreće po 8 najboljih atleta čije rezultate pretvorimo u seniorske, zbrojimo bodove o zemljama i proglasimo pobjednike. No naizgled jednostavna formula pretvorila se u „tili čas“ u „zvijer“ koja je gutala satnicu, suce, mjerače vremena, obrađivače podataka i kad je uslijed natjecanja računalo pokazivalo ozbiljne znake otkazivanja poslušnosti činilo se da je umjesto „mini Hanžeka“ na pomolu katastrofa većih razmjera. Na sve to me je upozorio iskusni atletski prijatelj Jurij Novak – i sva je sreća da sam ga poslušao i ozbiljnije se prihvatio organizacije tog eventa.

Proglašenja nisu smjela kasniti, više od 100 članova češke i austrijske reprezentacije imalo je zakazane večere po zagrebačkim restoranima koje su se lagano hladile, a Česi su još istu večer kretali natrag doma ! Nismo imali pravo na grešku ! Znoj je u kućici na gornjoj tribini Mladosti tekao u potocima, radilo se bjesomučno, dolje su se dijelile medalje, redale se utrke, skokovi i bacanja, slagale medalje i pehari i stadion je opet ličio na neuništivi stroj profesora Baltazara u kojem svaki kotačić zna što mu je u datom trenutku činiti. I dok se nama u kućici činilo da radimo u neizdrživoj kombinaciji kopanja pijeska u libijskoj pustinji ili popodneve šihite u rudniku Kakanj, dolje na stadionu je uz glazbu i savršenu konferansu Neleta Pešića sve izgledalo gotovo pa savršeno.

Drama iza zavjesa ove međunarodne priredbe ostala je iza kulisa a njeni akteri u liku neumornih Varaždinaca i jedne ljepuške Varaždinke te autora ovih redaka mogli su odahnuti tek kad je prvi večernji suton pao na Savu, a komarci navalili u rojevima... Naravno, i moji „kompasovci“ su bili uz nas – bez njih bi Četverboj jednostavno bio „mission impossible“. Dodajmo i sjajne „trojke“ Pasanec (Nikolina, Franka, Lucija) te svjetsku prvakinju u organizaciji dodjele medalja Ivanu Sruga te Mladena koji je na stadion dovukao oko 500 kilograma raznih bacačkih sprava... Iza sjajne priredbe stoji još sjajnija ekipa – potpomognuta brojim pojedinkama i pojedincima koji su u ovu priču ugradili dio sebe – a možda ponajviše Ana Mrčić koja je nekim čudom uspjela do stadiona na +30°C dovući sjajne folklorashe koji su nam uveličali otvaranje četverboja.

Svečanu ceremoniju otvaranja simbolično su obilježili najstariji naš atlet Nikola (von) Turk (djed Nijemac, mama Čehinja, baka Slovenka, Nikola – Hrvat) i uvijek atraktivna plavuša u liku Dragane Ciganović koja je preuzela „traku budućnosti“...

„Sve je dobro što se dobro svrši“ rekao je netko pametan, a meni zasigurno nikad više neće pasti na pamet da bilo kakav momčadski Četverboj miksam sa pojedincima Prvenstvom bilo čega. Ispričavam se i ovim putem svim onim atletama koji su se u subotu jedva domogli svoje državne medalje ili do nje možda uopće nisu došli. Javite se u HAVU ured – medalje Vas čekaju i spremne su za podjelu !!!

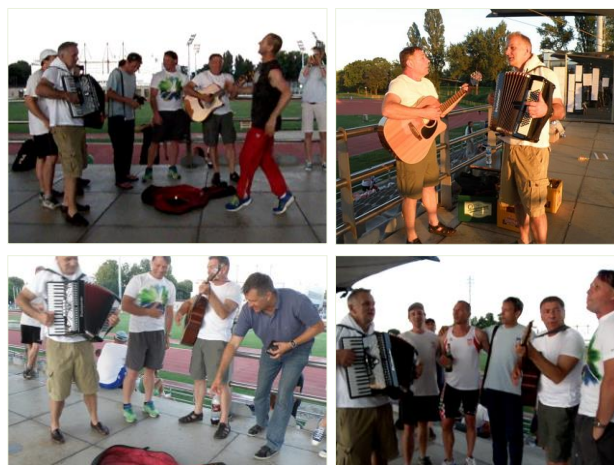
Uglavnom, u subotu su svi oni koji su namjerno ili slučajno zalutali na Mladost došli na svoje jer su mogli gledati vrhunsku veteransku atletiku od kojih će neki dosezi ostati možda i zauvijek upisani u povijest svjetske veteranske atletike!

Kao npr. treći najbolji hitac u giri Hansa Lindnera svih vremena u kategoriji M55 – koji je bio toliko dobar i snažan da je nažalost uzrokovao i ozljedu ramena bacača koji je u Zagrebu planirao rušiti i svjetski rekord a do kojeg mu je falilo samo 30 i nešto centimetara !

Kao što vidite po rezultatima, briljirale su hrvatske veteranke i zaslužio se domogle postolja- i sve brža i bolja Renata Novosel, i odlična Ivona Jerković i postojano izvrsna Ana Mrčić da nabrojim samo ovaj „trio fantasticus“. U obje konkurencije bili smo dobri domaćini i prepustili gostima vodeće pozicije – još uvijek nedorasli suprotstaviti se izvrsnim austrijskim bacačima, odličnoj organizaciji češke atletike te izvrsnim sjevernim susjedima iz „Dežele“ koji su i ovaj puta pokazali da je slovenska atletika i dalje dobar korak ispred nas.

Ako pak vidim neku nadu ispred nas – to je činjenica da smo imali lijepi broj mlađahnih atleta koji teže postižu bolje bodovno preračunate rezultate – ali nose svježinu u naše redove pa ću nabrojiti samo one koji vam još možda nisu među poznatim licima – „debitant“ Nino Habun s M35 rekordom na 400m, Nenad Varda i ovaj put rekordno na 110 m prepone, Ivan Androi čna 1500 m, pa izvrsni Krešo Barić na 800 m... napredujemo i popunjavamo svoje redove novim licima... Po mojoj procjeni bili smo daleko najmlađa reprezentacija –a to je svakako nešto što obećava !

Za razliku od subote, kad je moralo sve biti po „špranci“ u nedjelju je ipak sve bilo „domaćije i opuštenije“. Na natjecanju je u oba dana srušeno gotovo 20 hrvatskih rekorda – Žimbra ih je sve već uredno ažurirao. A da ne bi bilo sve na rekordima i rezultatima – nedjelju ćemo pamtiti i po ugodnom druženju nekolicine „posljednjih Mohikanaca“ koji su se zatekli na tribinama Mladosti u ranim večernjim satima u trenutku kad je tamo „zaorila“ svirka predsjedničko- tajničkog dueta Vrbi & Roko. Ovaj puta je izostala vrhunaska truba u ustima Mikija Prsteca – no pridružiti će se sljedeći puta. Dakle, za neke od nas PH nije završilo u 19.30 sati u nedjelju već mnogo mnogo kasnije u kasnim noćnim satima. I kad smo već kod 19.30 sati spomenimo svakako zanimljiv podatak i utrku u kojoj je tradicionalna sprinterska Mladost ovaj puta pokazala „zube“ i potukla do nogu tradicionalnog rivala iz kluba koji se zove Ak Maksimir. Radi se naravno o prestižnoj štafeti 4 x 100 m a utrku možda možemo jedino usporediti sa borbom osmeraca Oxforda i Cambridgea.

Ove nedjelje iz ergele zagrebačke Mladosti na stazu su stupila

četiri rasna „lipicanca“ –

Knapić, Pukšar i dva Pasanca !

Jedan krug na stazi brže otrčali

I AKMaksimir daleko iza sebe ostavili... !

Raznorazne okolnosti su utjecale na takav tijek događanja, a ponajviše nesretna ozljeda Krešimira Košića, međutim ovaj rezultat ulazi u povijesne knjige i tu se nema što dodati...

Zbog toga su neki ex Feteranovci tugu tijekom noći utapali u zadnjim bocama piva koje smo pronašli na stadionu i tješili se milozvučnim pojem Vrbijeve gitare i Rokove harmonike pri čemu je pjevački talent istaknuo Mladen Smiljanić, plesne sposobnosti dokazao Bero Zetić, a zajedno smo ustanovili da Slovenci predvođeni Markom Božičekom znaju sve riječi jadranskih šlagera i dalmatinskih uspješnica bolje od nas ! Nevjerojatno !!

Jedno je sigurno ! Muzika nas je vratila u život, pokazala da nam uz sport treba druženje i zabava i da je neupitno da ćemo krajem ove godine morati organizirati veliki VETERANSKI BAL na koji ste svi pozvani ! A gdje i kada saznajte naravno baš na ovim i susjednim stranicama ! Kao i sve o nadolazećoj Balkanijadi – u rujnu u Bukureštu !

Vaš Roko

P.S. ovaj tekst posvećujem Vilku Lunceru, danas nažalost preminulom vrhunskom atletskom novinaru koji je bio moj mentor u mladim danima kad sam mislio da je moj životni poziv jedino i samo atletsko novinarstvo. Vilkove sam članke „gutao“ u ranim jutarnjim satima hitajući po Sportske novosti na prvi kiosk, od njega sam crpio svoje prve atletske inspiracije i on je jedan od „krivaca“ da i nakon pedesetak godina i dalje uživam u „kraljici sportova“. Vilko, počivao u miru i nadam se da gore u nekom „raju“ ima atletike za sve nas...